

Svet
Evropske unije

Bruselj, 24. maj 2022
(OR. en)

**Medinstitucionalna zadeva:
2022/0165 (NLE)**

9470/22
ADD 1

SOC 308
EMPL 204
ECOFIN 498
EDUC 186
JEUN 81
GENDER 66
ANTIDISCRIM 49

PREDLOG

Pošiljatelj:	za generalno sekretarko Evropske komisije: direktorica Martine DEPREZ
Datum prejema:	23. maj 2022
Prejemnik:	generalni sekretar Sveta Evropske unije Jeppe TRANHOLM- MIKKELSEN
Št. dok. Kom.:	COM(2022) 241 final - ANNEX
Zadeva:	PRILOGA k predlogu SKLEPA SVETA o smernicah za politike zaposlovanja držav članic

Delegacije prejmejo priloženi dokument COM(2022) 241 final - ANNEX.

Priloga: COM(2022) 241 final - ANNEX

EVROPSKA
KOMISIJA

Bruselj, 23.5.2022
COM(2022) 241 final

ANNEX

PRILOGA

k

predlogu SKLEPA SVETA

o smernicah za politike zaposlovanja držav članic

PRILOGA

Smernica 5: Spodbujanje povpraševanja po delovni sili

Države članice bi morale dejavno spodbujati trajnostno socialno tržno gospodarstvo ter olajševati in podpirati naložbe v ustvarjanje kakovostnih delovnih mest, tudi z izkoriščanjem potenciala v zvezi z digitalnim in zelenim prehodom, glede na krovni cilj EU za leto 2030 v zvezi z zaposlovanjem. V ta namen bi morale zmanjšati ovire, s katerimi se podjetja soočajo pri zaposlovanju, spodbujati odgovorno podjetništvo in resnično samozaposlovanje ter zlasti podpirati ustanavljanje in rast malih in srednjih podjetij, med drugim z dostopom do financiranja. Države članice bi morale dejavno spodbujati razvoj socialnega gospodarstva in v celoti izkoristiti njegov potencial, pospeševati socialne inovacije in socialna podjetja ter podpirati poslovne modele, ki ustvarjajo kakovostne zaposlitvene možnosti in socialne koristi na lokalni ravni, zlasti v krožnem gospodarstvu in na področjih, ki jih je zaradi njihove sektorske specializacije najbolj prizadel prehod na zeleno gospodarstvo.

Po krizi zaradi COVID-19 bi morale tudi dobro zasnovane sheme skrajšanega delovnega časa in podobne ureditve olajšati in podpreti procese prestrukturiranja, poleg ohranjanja zaposlenosti, kadar je to ustrezno, ter s tem prispevati k modernizaciji gospodarstva, med drugim z razvojem povezanih spretnosti. Razmisliti bi bilo treba o dobro zasnovanih spodbudah za zaposlovanje in prehajanje ter ukrepih za izpopolnjevanje in preusposabljanje, da se podprejo ustvarjanje delovnih mest in prehajanja ter odpravi pomanjkanje delovne sile in spretnosti, tudi glede na digitalni in zeleni prehod ter posledice ruske invazije na Ukrajino.

Obdavčitev bi bilo treba z dela preusmeriti na druge vire, ki bolj podpirajo zaposlovanje in vključujočo rast ter so usklajeni s podnebnimi in okoljskimi cilji, ob upoštevanju prerazdelitvenega učinka davčnega sistema, obenem pa zavarovati prihodke za ustrezno socialno zaščito in odhodke, ki pospešujejo rast.

Države članice, tudi tiste z zakonsko določenimi minimalnimi plačami, bi morale spodbujati kolektivna pogajanja pri določanju plač in zagotoviti učinkovito vključenost socialnih partnerjev na pregleden in predvidljiv način ter tako omogočiti ustrezno prilagajanje plač spremembam produktivnosti in spodbujati pravične plače za dostojen življenjski standard, pri čemer bi morale posebno pozornost nameniti skupinam z nižjimi in srednjimi dohodki, da se okrepi navzgor usmerjena socialno-ekonomska konvergenca. Mehanizmi določanja plač bi morali upoštevati socialno-ekonomske razmere, vključno z razvojem v regijah in sektorjih. Države članice in socialni partnerji bi morali ob spoštovanju nacionalnih praks in avtonomije socialnih partnerjev zagotoviti, da imajo vsi delavci pravične plače, tako da so neposredno ali posredno zaščiteni na podlagi kolektivnih pogodb ali ustreznih zakonsko določenih minimalnih plač, pri čemer se upošteva njihov učinek na konkurenčnost, ustvarjanje delovnih mest in revščino zaposlenih.

Smernica 6: Krepitev ponudbe delovne sile in izboljšanje dostopa do zaposlitve ter vseživljenjskega pridobivanja spretnosti in kompetenc

V kontekstu digitalnega in zelenega prehoda, demografskih sprememb in vojne v Ukrajini bi morale države članice spodbujati trajnostnost, produktivnost, zaposljivost in človeški kapital, tako da pospešujejo vseživljenjsko pridobivanje spretnosti in kompetenc ter se odzivajo na sedanje in prihodnje potrebe trga dela, glede na krovni cilj EU za leto 2030 v zvezi s spretnostmi. Države članice bi morale prav tako prilagoditi svoje sisteme izobraževanja in usposabljanja ter vlagati vanje, da bi zagotovile visokokakovostno in vključujoče

izobraževanje, vključno s poklicnim izobraževanjem in usposabljanjem, ter dostop do digitalnega učenja in jezikovnega usposabljanja (npr. v primeru beguncev, tudi iz Ukrajine). Sodelovati bi morale s socialnimi partnerji, izvajalci izobraževanja in usposabljanja, podjetji in drugimi deležniki, da se odpravijo strukturne pomanjkljivosti sistemov izobraževanja in usposabljanja ter izboljšata njihova kakovost in ustreznost glede na potrebe trga dela, tudi zaradi omogočanja zelenega in digitalnega prehoda ter odprave obstoječih neskladij v spretnostih in preprečevanja novih pomanjkanj spretnosti, zlasti za dejavnosti, povezane z načrtom REPowerEU, kot so uvajanje energije iz obnovljivih virov ali prenova stavb. Posebno pozornost bi bilo treba nameniti izzivom učiteljskega poklica, med drugim z vlaganjem v digitalne kompetence učiteljev in mentorjev. Sistemi izobraževanja in usposabljanja bi morali vsem učečim se zagotavljati ključne kompetence, vključno z osnovnimi in digitalnimi spretnostmi ter prečnimi kompetencami, saj se jih tako opremi za prilagodljivost in odpornost za celotno življenje. Države članice bi si morale prizadevati za okrepitev zagotavljanja individualnih pravic do usposabljanja ter zagotoviti njihovo prenosljivost pri prehajanju med zaposlitvami, po potrebi tudi prek individualnih učnih računov, in zanesljiv sistem ocenjevanja kakovosti usposabljanj. Države članice bi morale izkoristiti potencial mikro dokazil v podporo vseživljenjskemu učenju in zaposljivosti. Vsem bi morale omogočiti, da predvidijo potrebe trga dela in se jim bolje prilagodijo, zlasti s stalnim izpopolnjevanjem in preusposabljanjem ter zagotavljanjem integriranega svetovalnega dela, da se podpre pravičen in pošten prehod za vse, okrepijo družbeni rezultati, odpravijo pomanjkanje delovne sile in neskladja v spretnostih, izboljša splošna odpornost gospodarstva na pretrse in olajšajo morebitne prilagoditve.

Države članice bi morale spodbujati enake možnosti za vse z odpravo neenakosti v sistemih izobraževanja in usposabljanja. Zlasti bi bilo treba otrokom zagotoviti dostop do kakovostne vzgoje in varstva predšolskih otrok v skladu z evropskim jamstvom za otroke. Države članice bi morale na splošno zvišati ravni izobrazbe, zmanjšati število mladih, ki zgodaj opustijo izobraževanje in usposabljanje, podpirati dostop otrok iz oddaljenih območij do izobraževanja, povečati privlačnost poklicnega izobraževanja in usposabljanja ter dostop do terciarnega izobraževanja in delež ljudi s terciarno izobrazbo, mladim olajšati prehod iz izobraževanja v zaposlitev s kakovostnimi pripravništvami in vajeništvami ter povečati udeležbo odraslih v nenehnem učenju, predvsem tistih iz prikrajšanih okolij in najmanj usposobljenih. Ob upoštevanju novih zahtev digitalnih, zelenih in starajočih se družb bi države članice morale okrepiti učenje na delovnem mestu v svojih sistemih poklicnega izobraževanja in usposabljanja, tudi s kakovostnim in učinkovitim vajeništvom, ter povečati število diplomantov, zlasti žensk, s področja naravoslovja, tehnologije, inženirstva in matematike tako na ravni poklicnega izobraževanja in usposabljanja kot v terciarnem izobraževanju. Države članice bi morale poleg tega povečati ustreznost terciarnega izobraževanja in po potrebi raziskav za trg dela, izboljšati spremljanje spretnosti in napovedovanje potreb po spretnostih, povečati preglednost spretnosti in omogočiti primerljivost kvalifikacij, vključno s tistimi, ki so bile pridobljene v tujini, ter zagotoviti več priložnosti za priznavanje in vrednotenje spretnosti in kompetenc, pridobljenih zunaj formalnega izobraževanja in usposabljanja. Nadgraditi in povečati bi morale ponudbo prožnega nadaljnega poklicnega izobraževanja in usposabljanja ter udeležbo v njem. Države članice bi prav tako morale podpirati nizko usposobljene odrasle, da bi ti ostali ali postali dolgoročno zaposljivi, tako da poskrbijo za boljši dostop do kakovostnih učnih možnosti in za to, da se te možnosti tudi izkoristijo, in sicer z izvajanjem priporočila o „poteh izpopolnjevanja“, kar vključuje oceno spretnosti, ponudbo izobraževanja in usposabljanja, ki je usklajena s priložnostmi na trgu dela, ter vrednotenje in priznavanje pridobljenih spretnosti.

Države članice bi morale brezposelnim in neaktivnim osebam zagotoviti učinkovito, pravočasno, usklajeno in prilagojeno pomoč, ki temelji na podpori pri iskanju zaposlitve, usposabljanju, prekvalifikaciji in dostopu do drugih podpornih storitev, pri čemer bi morale posebno pozornost nameniti ranljivim skupinam in ljudem, ki sta jih še posebej prizadela zeleni in digitalni prehod. Da se znatno zmanjša in prepreči dolgotrajna in strukturna brezposelnost, bi bilo treba čim hitreje in najpozneje po 18 mesecih brezposelnosti izvajati celovite strategije, ki zajemajo poglobljene individualne ocene brezposelnih oseb. Brezposelnost mladih in vprašanje mladih, ki niso zaposleni, se ne izobražujejo ali usposabljujejo, bi bilo treba še naprej reševati s preprečevanjem zgodnjega opuščanja šolanja in strukturnimi izboljšavami prehoda iz šolanja v zaposlitev, med drugim s polnim izvajanjem okrepljenega jamstva za mlade, ki bi morale tudi znatno podpreti kakovostne zaposlitvene možnosti za mlade v okrevanju po pandemiji. Poleg tega bi morale države članice v luči evropskega leta mladih 2022 zlasti okrepiti prizadevanja za poudarjanje, kako zeleni in digitalni prehod prinašata novo perspektivo za prihodnost ter priložnosti za zmanjševanje negativnega učinka pandemije na mlade.

Države članice bi si morale prizadevati za odpravo ovir in odvratilnih dejavnikov za udeležbo na trgu dela ter zagotoviti spodbude zanj, predvsem za osebe z nizkimi dohodki, prejemnike drugega dohodka v gospodinjstvu in najbolj oddaljene od trga dela, vključno z osebami z migrantskim ozadjem in marginaliziranimi Romi. Glede na veliko pomanjkanje delovne sile v nekaterih poklicih in sektorjih bi morale države članice prispevati h krepitvi ponudbe delovne sile, zlasti s spodbujanjem ustreznih plač in dostojnih delovnih pogojev ter učinkovitimi aktivnimi politikami trga dela. Države članice bi morale tudi podpirati delovno okolje, prilagojeno invalidom, vključno s ciljno usmerjeno finančno podporo in storitvami, ki invalidom omogočajo udeležbo na trgu dela in v družbi.

Obravnavati bi bilo treba vrzel stopnje delovne aktivnosti in plačilno vrzel med spoloma. Države članice bi morale zagotoviti enakost spolov in večjo udeležbo žensk na trgu dela, med drugim z zagotavljanjem enakih možnosti in poklicnega napredovanja ter odpravo ovir za dostop do vodstvenih vlog na vseh ravneh odločanja. Zagotoviti bi bilo treba enako plačilo za enako delo ali delo enake vrednosti ter preglednost plač. Spodbujati bi bilo treba usklajevanje poklicnega, družinskega in zasebnega življenja tako žensk kot moških, predvsem z omogočanjem cenovno dostopnih in kakovostnih storitev dolgotrajne oskrbe ter vzgoje in varstva predšolskih otrok. Države članice bi morale staršem in drugim osebam z obveznostmi oskrbe omogočiti dostop do ustreznega dopusta iz družinskih razlogov in prožnih ureditev dela, da bi lahko usklajevali poklicno, družinsko in zasebno življenje, ter spodbujati uravnoteženo uveljavljanje teh pravic med spoloma.

Smernica 7: Izboljšanje delovanja trgov dela in učinkovitosti socialnega dialoga

Da bi imeli koristi od dinamične in produktivne delovne sile ter novih delovnih vzorcev in poslovnih modelov, bi morale države članice sodelovati s socialnimi partnerji v zvezi s pravičnimi, preglednimi in predvidljivimi delovnimi pogoji, pri tem pa uravnovežiti pravice in obveznosti. Zmanjšati in preprečiti bi morale segmentacijo trgov dela, se boriti proti neprijavljenemu delu in navidezni samozaposlitvi ter spodbujati prehod na zaposlitve za nedoločen čas. Predpisi o varstvu zaposlitve, delovno pravo in pristojne institucije bi morali zagotavljati ustrezno okolje za zaposlovanje in potrebno prožnost za delodajalce, da se lahko hitro prilagodijo spremembam v gospodarstvu, hkrati pa varovati pravice delavcev in zagotavljati socialno zaščito, ustrezno raven varnosti ter zdravo, varno in dobro prilagojeno delovno okolje za vse delavce. Spodbujanje uporabe prožnih ureditev dela, kot je delo na daljavo, lahko prispeva k višjim stopnjam zaposlenosti in bolj vključujočim trgov dela v kontekstu popandemičnega okolja. Hkrati je treba zagotoviti spoštovanje pravic delavcev v zvezi z delovnim časom, delovnimi pogoji ter usklajevanjem poklicnega in zasebnega

življenja. Preprečiti bi bilo treba delovna razmerja, ki vodijo do prekarnih delovnih pogojev, tudi v primeru platformnih delavcev, zlasti nizko usposobljenih, in z bojem proti zlorabi atipičnih pogodb. V primeru nezakonite odpovedi bi bilo treba zagotoviti dostop do učinkovitega in nepristranskega reševanja sporov ter pravico do pravnega sredstva, vključno z ustrežno odškodnino.

Cilj politik bi moral biti izboljšati in podpreti udeležbo na trgu dela, usklajevanje ponudbe in povpraševanja na njem ter prehode znotraj njega, tudi v prikrajšanih regijah. Države članice bi morale učinkovito aktivirati tiste, ki lahko sodelujejo na trgu dela, in jim to udeležbo omogočiti, zlasti ranljive skupine, kot so nižje usposobljene osebe, osebe z migrantskim ozadjem, vključno z osebami s statusom začasne zaščite, in marginalizirani Romi. Države članice bi morale povečati obseg in učinkovitost aktivnih politik trga dela, tako da bi jih bolje usmerile, povečale njihov domet in obseg ter jih bolje povezale s socialnimi storitvami, usposabljanjem in dohodkovno podporo za brezposelne med iskanjem zaposlitve na podlagi njihovih pravic in odgovornosti. Države članice bi morale povečati zmogljivost javnih služb za zaposlovanje, da bi zagotavljale pravočasno in prilagojeno pomoč iskalcem zaposlitve, se odzivale na sedanje in prihodnje potrebe trga dela ter izvajale upravljanje na podlagi uspešnosti, tudi s pomočjo digitalizacije.

Države članice bi morale brezposelnim zagotavljati ustrezna denarna nadomestila za brezposelnost za razumno obdobje ter v skladu z njihovimi prispevki in nacionalnimi pravili o upravičenosti. Denarna nadomestila za brezposelnost ne bi smela odvrčati od hitre ponovne zaposlitve, dopolnjevati pa bi jih morale aktivne politike trga dela.

Ustrezno bi bilo treba podpreti mobilnost učečih se in delavcev, da se okrepijo njihove spretnosti in poveča njihova zaposljivost ter izkoristi celoten potencial evropskega trga dela, hkrati pa zagotoviti pravične pogoje za vse, ki opravljajo čezmejno dejavnost, in okrepijo upravno sodelovanje med nacionalnimi upravami v zvezi z mobilnimi delavci ob podpori Evropskega organa za delo. Mobilnost delavcev v kritičnih poklicih ter čezmejnih, sezonskih in napotenih delavcev bi bilo treba podpreti v primeru začasnega zaprtja meja iz javnozdravstvenih razlogov.

Države članice bi si morale tudi prizadevati za ustvarjanje ustreznih pogojev za nove oblike dela, tako da izkoristijo njihov potencial za ustvarjanje delovnih mest, hkrati pa zagotovijo njihovo skladnost z obstoječimi socialnimi pravicami. Zato bi morale poskrbeti za svetovanje o pravicah in obveznostih, ki se uporabljajo pri atipičnih pogodbah in novih oblikah dela, kot je delo prek digitalnih platform. V zvezi s tem imajo lahko ključno vlogo socialni partnerji, ki bi jih morale države članice podpreti pri doseganju in zastopanju ljudi, ki opravljajo atipično in platformno delo. Države članice bi morale zagotoviti tudi podporo pri izvrševanju (na primer smernice ali posebna usposabljanja za delovne inšpektorate) v zvezi z izzivi, ki izhajajo iz novih oblik organizacije dela, kot so algoritemsko upravljanje, nadziranje podatkov ter stalno ali polstalno delo na daljavo.

Na podlagi obstoječih nacionalnih praks ter za učinkovitejši socialni dialog in boljše socialno-ekonomske rezultate, tudi v kriznih časih, kot je trenutna vojna v Ukrajini, bi morale države članice zagotoviti pravočasno in tehtno vključenost socialnih partnerjev v oblikovanje in izvajanje zaposlitvenih, socialnih, in kjer je primerno, gospodarskih reform in politik, vključno s podpiranjem krepitve zmogljivosti socialnih partnerjev. Države članice bi morale spodbujati socialni dialog in kolektivna pogajanja. Socialne partnerje bi bilo treba spodbujati k pogajanjem za kolektivne pogodbe in sklepanju takih pogodb v zadevah, ki so zanje relevantne, pri tem pa v celoti spoštovati njihovo avtonomijo in pravico do kolektivnih ukrepov.

Države članice bi morale po potrebi in na podlagi obstoječih nacionalnih praks upoštevati izkušnje zadevnih organizacij civilne družbe v zvezi z zaposlovanjem in socialnimi vprašanji.

Smernica 8: Spodbujanje enakih možnosti za vse, krepitev socialne vključenosti in boj proti revščini

Države članice bi morale spodbujati trge dela, ki so vključujoči in odprti za vse, tako da uvedejo učinkovite ukrepe za boj proti vsem oblikam diskriminacije in spodbujanje enakih možnosti za vse, zlasti za skupine, ki so na trgu dela premalo zastopane, ob tem pa ustrezno upoštevajo regionalno in teritorialno razsežnost. Zagotoviti bi morale enako obravnavo pri zaposlovanju, socialni zaščiti, zdravstvu in dolgotrajni oskrbi, izobraževanju ter dostopu do blaga in storitev ne glede na spol, raso ali etnično poreklo, vero ali prepričanje, invalidnost, starost ali spolno usmerjenost.

Države članice bi morale posodobiti sisteme socialne zaščite, da bi zagotovile ustrezno, uspešno, učinkovito in trajnostno socialno zaščito za vse v vseh življenjskih obdobjih ter tako povečale socialno vključenost in navzgor usmerjeno družbeno mobilnost, spodbudile udeležbo na trgu dela, podpirale socialne naložbe, se borile proti revščini in odpravljale neenakosti, tudi z oblikovanjem sistemov obdavčitve in sistemov socialnih prejemkov ter ocenjevanjem distribucijskega učinka politik. Z dopolnjevanjem splošnih pristopov s selektivnimi se bo povečala učinkovitost sistemov socialne zaščite. Pri posodobitvi sistemov socialne zaščite bi si morali prizadevati tudi za izboljšanje njihove odpornosti na večplastne izzive.

Države članice bi morale razviti in povezati tri razsežnosti aktivnega vključevanja – ustrezno dohodkovno podporo, vključujoče trge dela in dostop do kakovostnih podpornih storitev, prilagojenih individualnim potrebam. Sistemi socialne zaščite bi morali zagotavljati ustrezno denarno socialno pomoč na podlagi minimalnega dohodka za vse osebe z nezadostnimi sredstvi ter krepiti socialno vključenost s spodbujanjem aktivne udeležbe na trgu dela in v družbi, med drugim s ciljno usmerjenimi socialnimi storitvami.

Razpoložljivost cenovno ugodnih, dostopnih in kakovostnih storitev, kot so vzgoja in varstvo predšolskih otrok, zunajšolsko varstvo, izobraževanje, usposabljanje, stanovanja ter zdravstvo in dolgotrajna oskrba, je temeljni pogoj za zagotavljanje enakih možnosti. Posebno pozornost bi bilo treba nameniti boju proti revščini in socialni izključenosti, vključno z revščino zaposlenih, v skladu s krovnim ciljem EU za leto 2030 v zvezi z zmanjšanjem revščine. Še posebej bi se morala s celovitimi in celostnimi ukrepi obravnavati revščina otrok, zlasti s polnim izvajanjem evropskega jamstva za otroke.

Države članice bi morale zagotoviti, da ima vsakdo dostop do osnovnih storitev, tudi otroci. Ljudem v stiski ali v ranljivem položaju bi morale zagotoviti dostop do ustreznih socialnih stanovanj ali stanovanjske pomoči. Države članice bi morale zagotoviti čist in pravičen energetski prehod ter obravnavati energetske revščine kot vse pomembnejšo obliko revščine zaradi naraščanja cen energije, kar je delno povezano z vojno v Ukrajini, med drugim s ciljno usmerjenimi začasnimi ukrepi dohodkovne podpore, kadar je to ustrezno. Izvajati bi morale tudi vključujoče politike obnove stanovanj. Pri teh storitvah bi morale upoštevati specifične potrebe invalidov, vključno z dostopnostjo. Posebej bi se morale posvetiti problematiki brezdomstva. Države članice bi morale zagotoviti pravočasen dostop do cenovno dostopnega preventivnega in kurativnega kakovostnega zdravstvenega varstva in dolgotrajne oskrbe ter pri tem ohraniti dolgoročno vzdržnost.

V skladu z aktivacijo Direktive o začasni zaščiti¹ bi morale države članice beguncem iz Ukrajine zagotoviti ustrezno raven varstva, vključno s pravico do prebivanja, dostopom do trga dela in vključevanjem nanj, dostopom do izobraževanja, usposabljanja in nastanitve ter dostopom do sistemov socialne varnosti, zdravstvene oskrbe, socialnega varstva ali druge pomoči ter sredstev za preživljanje. Otrokom bi bilo treba zagotoviti dostop do vzgoje in izobraževanja ter osnovnih storitev v skladu z evropskim jamstvom za otroke. Za otroke in najstnike brez spremstva bi morale države članice izvajati pravico do zakonitega skrbništva.

Glede na vse daljšo življenjsko dobo in demografske spremembe bi morale države članice zagotoviti ustreznost in vzdržnost pokojninskih sistemov za delavce in samozaposlene ter ženskam in moškim zagotoviti enake možnosti za pridobivanje in kopičenje pokojninskih pravic, tudi v okviru dodatnih pokojninskih shem, in jim tako zagotoviti ustrezne prihodke v starosti. Pokojninske reforme bi bilo treba podpreti s politikami, katerih cilj je zmanjšanje razlik v pokojninah med spoloma, in ukrepi za podaljšanje poklicnega življenja, na primer z dvigom dejanske upokojitvene starosti, zlasti z olajšanjem udeležbe starejših na trgu dela, ter zagotoviti, da so skladne s strategijami aktivnega staranja. Države članice bi morale vzpostaviti konstruktiven dialog s socialnimi partnerji in drugimi zadevnimi deležniki ter omogočiti ustrezno postopno uvajanje reform.

¹ Direktiva Sveta 2001/55/ES z dne 20. julija 2001 o najnižjih standardih za dodelitevčasne zaščite v primeru množičnega prihoda razseljenih oseb in o ukrepih za uravnoteženje prizadevanj in posledic za države članice pri sprejemanju takšnih oseb.